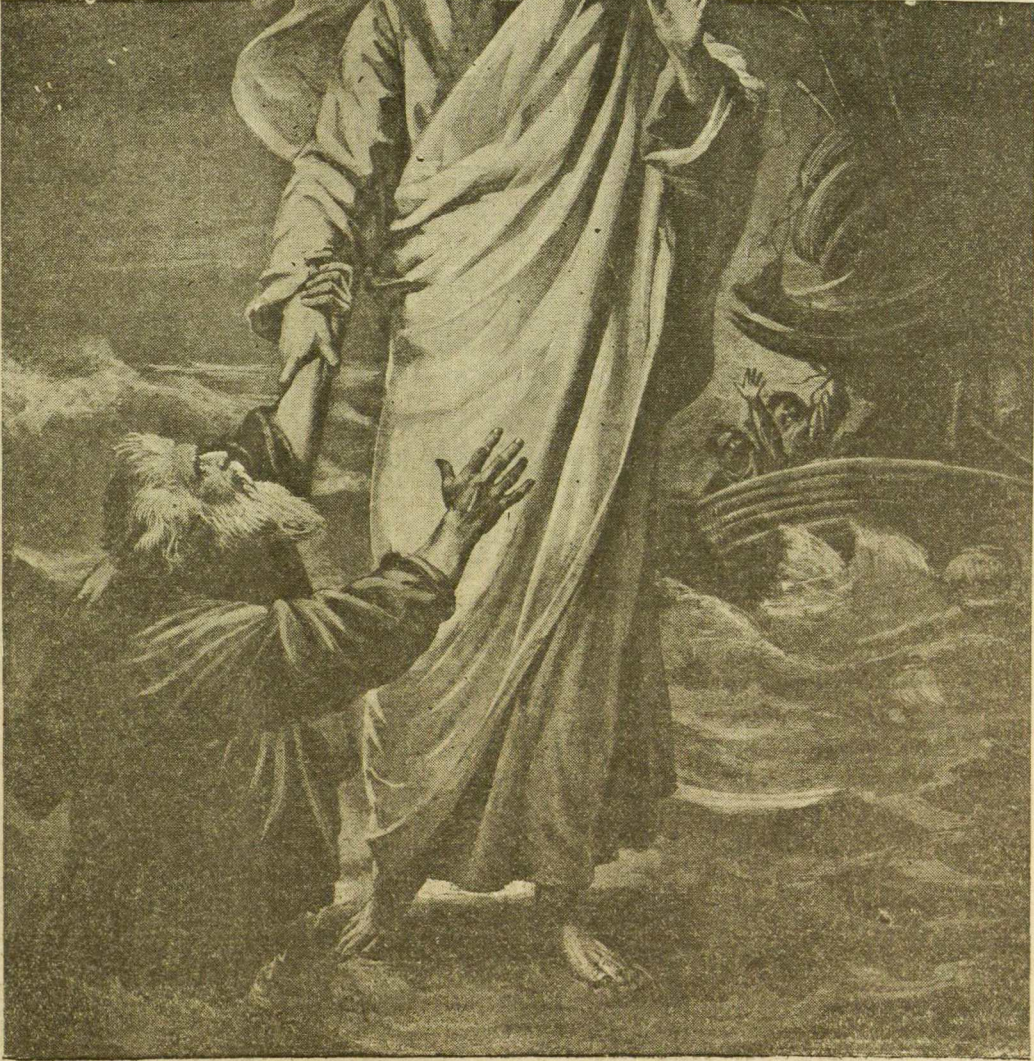

LAIVAS

Nc. 45. Metai VI

Lapkr. (Nov.) 6, 1926

PSR valst.
respubliknā
bibliotēka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

XXIV SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

TESAL. 1, 2-10.

BROLIAI: Mes visuomet dėkojame Dievui už jus visus, atsimindami jus visus savo maldose.

Mes nuolat atsimename Dievo ir mūsų Tėvo akyvaizdoje jūsų tikėjimo darbą, vargą, meilę ir štvėrmę viltyje mūsų Viešpačių Jėzumi Kristumi, žinodami, Dievo mylimieji broliai, jūsų išrinkimą, nes mūsų evangelija atėjo pas jus ne tik žodžiais bet ir su jėga, su šventąja Dvasia ir pilnu įsitikinimu. Jus juk žinote, kokie mes buvome jūsų tarpe dėl jūsų. Jus pasidarėte mūsų ir Viešpaties sekėjai, priimdami žodį didžiame sielvarte šventosios Dvasios džiaugsmu. Taip jus pasidarėte pavyzdys visiems tikintiems Makedonijoje ir Achajoje. Nes, pradėdant nuo jūsų, Viešpaties žodis pragarsėjo netik Makedonijoje ir Achajoje, bet jūsų tikėjimas į Dievą pasidarė žinomas ir visur, taip kad mums nėra reikalo ką nors apie tai kalbėti. Nes jie patys pasakoja apie mus, koks buvo mūsų pas jus atėjimas ir kaip jus grėžėtės nuo stabų į Die-

ALGERIJA. — Šitoje stambeldžių ir magometonų šalyje darbuojasi kunigai misijonieriai, vadinamieji baltaisiais tėvais. Šiais valdomose žemėse, kaip Sudane ir Sacharos apgyventuose pakraščiuose, įkurti 6 nauji vikariatai. 1920 metais šiuose plotuose visa buvo 305,000 krikščionių ir 120,000 katekumenų ar-

E v a n g e l i j a .

MATO 13, 31-35.

ANUO metu Jėzus pasakė minioms šitą prilyginimą: Dangaus karalystė panaši į garstyčių grūdą, kuri žmogus ėmė ir pasėjo savo dirvoje. Jis, tiesa, mažiausias tarp visų sėklų bet užaugęs, didesnis už visas daržoves ir iš jo darosi medis, taip kad dangaus paukščiai atskrenda ir gyvena ant jo šakų. Jis pasakė jiems kitą prilyginimą: Dangaus karalystė panaši į raugą, kuri moteriškė ėmė ir įmaišė į tris saikelius miltų, kolai visa įrugo. Visa tai Jėzus kalbėjo minioms prilyginimais, ir be prilyginimų jis jiems nekalbėjo, kad įvyktų, kas pranašo pasakyta šiais žodžiais: Aš praversiu savo burną prilyginimais, išpasakosiu nuo pat pasaulio įkurimo peslėptus dalykus.

vą, kad tarnautumėte gyvajam ir tikrajam Dievui, ir lauktumėte iš dangaus jo Sunaus Jėzaus, (kurį jis prikėlė iš numirusių) kurs mus išgelbės nuo ateinančios rustybės.

ba ruošusiųjusi priimti katalikybę. Šįmet čia jau yra 425.000 krikščionių ir jau 120.000 naujų kandidatų katalikybei. Per tuos penkis metus mirė 59 misijonieriai; jų vietą užėmė 149 nauji. Dabar čia visa esama 1,011 misijonierių, kurių tarpe yra 733 kunigai ir 278 broliai.

Auklėjimas.

Auklėjimas katalikiškoje prasmėje yra ne kas kitas kaip asmens sulig Kristaus principais auginimas. Kitais žodžiais, vaikai turi būti auginami ir auklėjami taip, kad jie patiktų Dievui, visuomenei ir valstybei. Kristaus žodžiai "atiduokite kas Dievo — Dievui ir kas ciesoriaus — ciesoriui" aiškiai reikalauja nuo mus pritaikymo jaunimo auklėjime kaip dangaus karalystei, taip ir žemės valstybei. Todėl tėvų svarbiausia pareiga yra prižiūrėti, kad jų vaikų būtų lavinamas ne tik tai protas, bet ir valia — širdis.

Negana pilnam išauklėjimui išlavinanti asmens protas, kad jisai būtų sekmingas savo gyvenime. Katalikiškas auklėjimas reikalauja, kad kiekvienas, lavindamas savo protą, turi tobulinti ir savo valią. Žmogus, nors pasiektų ir aukščiausio mokslo, be širdies prakilnumo nepasizīmės didele pažanga savo gyvenime.

Ne veltui katalikai pasaulyje kas metai išleidžia milijonus dolerių jaunimo auklėjimui katalikiškose mokyklose. Jeigu kiekvienas vaiko auklėjimas būtų tolygiai geras, kam būtų reikalinga aikvoti tuos milijonus dolerių ir savo energiją. Kuomet anais metais Detroito klanistai ir bedieviai pervedė Michigano valstybės legislacijoje paklausimą referendumui — ar reikalingos parapsinės mokyklos, ar jas nereikia pakeisti valstybinėmis mokyklomis — tuomet visi katalikai, raginami savo vyskupo J. E. Gallagher, pakėlė kovą prieš tą nelem-

tą pasikėsinimą ir sudėjo dideles sumas pinigų, kad pavojus būtų prašalintas. Kam tai visa būtų reikalinga, jeigu visų mokyklų auklėjimas būtų lygus?

Visos šios šalies valstybinės ir protestantiškos kaip vidurinės, taip aukštosios mokyklos tekreipia dėmesio į protą, jaunimo valia ir širdimi mažai arba ir visai nesirupindami. Toksai auklėjimas, kame žmogaus sąžinė nelavinama, vieton atnešti naudos valstybei, daugiau atneša žalos. Žmogus, kurio sąžinė užslopinta ar nelavinta, nesidrovi svetima skriauda naudotis — atimti, nužudyti — jam nėra nuodėminga, nes jisai jokios atsakomybės prieš Aukštesnę Esybę nepripažįsta. Žmogus, katalikiškoje mokykloje išauklėtas, ne tik tai kad atskiria gerą nuo blogo, bet dar stengiasi bloga vengti ir gera daryti — jam taip įsako jo išauklėtoji sąžinė.

Šių dienų Lietuvos socialistinė valdžia įgyvendina mūsų tėvynėje senosios Rusijos mokslo metodus dėsnius. Dar tepradėjo šeiminkauti ir jau plačiausiu užsimojimu bando griauti visa, kas katalikiška. Visu pirma bandė pervesti įstatymą, kuriuo panaikintų kunigams algas ir tokiu būdu paliktų juos vargingoje ir skurdžioje padėtyje; patys neturėdami užtektinai pragyvenimui negi galės šelpti katalikišką darbuotę.

Norėdami pakenkti pačiam katalikiškam auklėjimui, aukštieji bedieviai valdininkai šalina katalikus mokytojus ir į jų vietą skiria bedievius, dažniausia su mažesniu mokslu menkesnius moky-

tojus. Aišku, jiems ne svarbu pastatyti mokslas aukščiau, bet svarbu griauti katalikiškas auklėjimas. Tiems katalikams mokytojams, kurie nėra Lietuvos piliečiai, nors geriausi lietuviai tėvynainiai, nenori leisti gyventi Lietuvoje. Tokia sesuo Margareta, kazimierietė, viena žymiausių lietuvių pedagogių, neturi teisės mokyti Lietuvoje, kadangi jina yra Amerikoje gimusi lietuvaitė; verčiau sakant, kadangi jina yra katalikė mokytoja. Kuomet lietuviams amerikiečiams katalikams šiandien Lietuvos valdžia uždaro į tėvynę duris ir mes tylime, užmiršę savo pasišventimą ir darbą Lietuvos nepriklausomybei išgauti!

Tuomi Lietuvos bedieviškoji valdžia dar nesitenkina. Kuomet Lietuva įgijo savo nepriklausomybę, katalikiškos organizacijos pristeigė mokyklų kaip po lietuvių grybų. Musų tėvynė pradėjo kilti moksle ir apšvietoje. Tuometinė katalikiškoji valdžia paskyrė toms mokykloms pašalpą, gi dabartinė — ieško priekabių tas visas pašalpas panaikinti. Mokyklos, neturėdamos užtektinai lėšų, turės būti uždarytos. Ar tai laisvės ir pažangos reiškiniai? Ar tai išauklėtos žmogaus širdies daviniai? Taip visuomet yra, kada nors ir mokyti bet be išauklėjimo gaivalai paima valdžią į savo rankas.

Kodel Lietuvoje taip greitai priviso visokių bedievių, bolševikų? Todel kad pirmiau nebuvo gerų mokyklų. Jaunimas buvo tamsus, neišauklėtas ir todėl lengvai pasidavė blogoms įtakoms. Tik tai jaunimas, išauklėtas "drausmėje

ir Viešpaties baimėje" (Efez. 6, 4), su lig katalikiško auklėjimo dėsniais, yra geras, doras ir tvirtas gyvenimo audrose, kurio jokios politinės ar šiaip jau perversmės nepaliečia ir nepavergia. Jisai visuomet išėina skautus ir galingas, sukurdamas naują sveiką ir galingą tautą ir valstybę.

Tuo pačiu dvasios išlavinimu dėsniu einant, mes rasime tą pačią padėtį ir čia išėivijoje. Kodel daugelis, lietuvių, Lietuvoje rodosi buvusių gerų katalikų, kilusių iš gerų katalikiškų šeimynų, ištvirko, subedievėjo? Todel, kad jie nors ir buvo katalikai, bet neturėdami tinkamo katalikiško išauklėjimo, papuolę į naujas gyvenimo aplinkybes, kurios nebuvo tuomet jų dvasiniam gyvenimui palankios, iškrypo, iširo. Jei mes norime m a t y t i s a v o tautą darbščia ir galinga, turime rupintis savo jaunimui teikti tikro katalikiško auklėjimo — leisti savo vaikus į katalikiškas mokyklas, kurios išlavins ne tik tai jų protą, bet taipgi ir jų valią — širdį.

M. D.

BELGIJA. — Liuvėne įvyko misijonierių seimas, kuriame dalyvavo 400 atstovų; jų tarpe keletas vyskupų. Dalyviai buvo suvažiavę iš dvylikos valstybių ir tautų. Svarbiausias klausimas, nuo kurio priklauso visų misijų pasisekimas, tai prisitaikymas prie šalies papročių. Neužtenka vien pažinti kalbą, bet reikia gyventi ir elgtis taip, kaip toje šalyje gyvenama, jeigu norima nors kiek padaryti pažangos tikėjimo skleidime. Daugiausia buvo kreipta dėmesio į Belgijos, Olandijos ir Vokietijos misijas, nors neliko nepajudintas nei vienas kraštas, kuriame Kristaus mokslo skelbimas yra reikalingas.

Kun. I. Abromaitis, M. S.

Atsakymai į Papraščiausius Priekaištus Tikėjimui.

Malda, sekmadienių šventimas, ir tikybos mokymasis, bet svarbiausia, ėjimas išpažinties ir priėmimas Švenčiausiojo. Lygiai vengimas nuodėmių progos: neteisėtų pasilinksminimų, nedorų draugų ir biaurių knygų bei laikraščių.

Be tų priemonių tamsta negali būti doru. Su jomis ne tik gali būti geru ir doru, bet nieko nėra malonesnio, geresnio ir lenvesnio už tai.

Kiek esama jaunikaičių ir vyrų, visuose amžiuose ir gyvenimo luomuose, kurie turi stipresnes aistras už tamstą, bet jas nugali ir nustelbia. Daugelis yra didesniuose pagundų verpetuose už tamstą, turėdami daugiau visokių kliūčių nugalėti. Ką jie daro, kodėl tamsta negali padaryti? Jie toki patys žmonės.

Aš pažįstu seną kareivį, kurs buvo įpratęs keikti Dievo vardą nuo pat vaikystės. Jis negali pasakyti poros žodžių be keiksmo. Vieną dieną sujungtas geru pamokslu kurį girdėjo, jis nusitarė pildyti savo pareigas kaip geras krikščionis. Jis tvirtai pasirijo nugalėti tą ydą ir į pora savaitių jis pasiekė savo tikslo. Kuomet kiekvieną kartą išsprudo Dievo vardas pro jo lūpas, jis sau atkartodavo: "Mano Dieve, atleisk man; lai Tavo Vardas bus garbinamas!" Jis tai darydavo kaip tik išgirdavo savo draugus, įpuolančius į tas

pačias nuodėmes. "Aš esu tai priverstas daryti — jis man pasakė vieną dieną — aš save sugaunu daugiau, kaip penkias dešimtis kartų į dieną."

Mes esame matę dažnai vyrų, įpratusių girtuokliauti, pasigalėjusių save dar sunkesnėse aplinkybėse tolygia sąlyga. Garsus generolas Combonne, kai prastas kareivis, turėjo tą biaurų įprotį. Girtas jis užpuolė vieną kartą karininką ir buvo pasmerktas mirtin. Jo pulko vadas, kurs jį labai mylėjo dėl jo drąsos ir ištikimybės, išgavo atleidimą tąja sąlyga, kad jis negertų daugiau vyno. Dvidešimtį metų vėliau, kareivis Combonne tapo generolu Combonne ir pragarsėjo savo didvyrišku pasitraukimu ties Waterloo. Šeimos tarpe Paryžiuje jis gyveno ramiai, visų mylimas ir gerbiamas. Jo senasis pulko vadas pakvietė jį vieną kartą pietauti su seniais karininkais. Jam paskyrė garbės vietą. Ant stalo buvo padėta labai gero vyno, laikomo didelėms iškilimėms. "Na, Generolai," tarė senasai pulko vadas "tamsta man pripažįsi, kad tasai vynas yra labai puikus!" ir buvo bepilęs į Combonne taurę. Jis atsisakė. Pulko vadas norėjo įpilti. Combonne pasijuto užgautas. "Generolai, aš užtikrinu, kad tai yra puikus vynas!" — "Ne tame dalykas, skubiai atsakė Combonne, "tai mano garbės žodis tenai duotas. Ar jau pamiršai, pulkininke,

mano pasižadėjimą, kuomet aš buvau kareivis. Nuo tos dienos aš niekuomet neragavau vyno nė lašo. Mano žodis ir mano sąžinė yra didesnės vertės už tamstos vyną". Tasai apsireiškimas parodo budo tvirtumą. Tai buvo garbės vertas vyras.

Tad būk drąsus! Žmogus yra krikščionis nuo tos valandos, kuomet jis nusistato būti drąsiu.

Aš bučiau pajuokiamas ir pašiepiamas. Mes neturime būti keisti ir išskirti. Mes privalome daryti kaip kiti daro.

ATSAKYMAS. Ožių ir avinų protavimas, mano širdelė! Ožiai, tamsta žinai, seka viens kitą; jei pirmasai krinta į duobę, antrasai jį seka; trečiasis seka antrąjį; ketvirtasis trečiąjį ir t. t. Jie krinta į duobę dėlto, kad jų draugai krito į duobę; jie daro kaip kad kiti darė ir daro.

Nejaugi žmonės turi taip kvailai daryti kaip ožiai? Kiek eina į pragarą dėlto, kad kitį tenai nuėjo.

Mes neprivalome būti atsiskirėliais, tamsta sakai. Be abejo mes turime būti atsiskirėliai ne iš puikybės ir kitų paniekos, bet kad reikia būti geru ir doru pasaulyje, kuris yra nedoras.

Piktybės kelias platus, o dorybės siauras: daugelis yra nedorų, bet maža gerų. Daugelis stabmeldžių, bet maža krikščionių. Nedorieji sudaro minią; jie padaro madas ir papročius. Kas nori sekti aną kelią, kuris veda į laimę, yra priverstas būti atsiskirėliu ir keistu.

Tamsta tą vienatinį keistumą turi pasirinkti. Tai žymė, tamstos butina amžinosios laimės sąlyga.

Mūsų Viešpats Jėzus Kristus yra aiškiais žodžiais pasakęs: "Ieikite per aukštuosius vartus, nes erdvus vartai ir platus kelias, kurs į prapultį veda ir daug tų, kurie juo eina. Kaip gi ankšti vartai ir siauras kelias, kurs veda į gyvenimą, ir maža tų, kurie jį randa".

"Nebijokite tų, kurie užmuša kūną, sielos gi negali užmušti", Jis sako kitoje vietoje, "velyk bijokite to, kurs gali ir kūną ir sielą nugramzdinti į pragarą. Tas, kurs manęs užsigins prie žmonių, aš užsiginsiu jo savo Tėvo akyvaizdoje, Kurs yra danguje. Kas gi tęs iki galui, nežiurėdamas pavyzdžių ir pagundų nedorųjų teikiamų, jis bus išganytas".

Ar tas perspėjimas aiškus? Tai amžinojo teisėjo žodis mums. Tai kas nekalba veltui ir kas skelbia savo lupomis "kad dangus ir žemė praeis, Jo gi žodis nepraeis". Tad mes turime būti kitoniški po amžinosios pražuties bausmės, atsiskyre nuo pasaulio. Prikryžiuoti pasauliui ir pasaulis mums.

Mes turėtume didžiūotis tąja nuošalybe, bet nebijoti jos, nei jos sarmatyti. Štai kas padaro mus krikščionimis.

"Aš busiu pajuoktas". Tesijuokia iš tamstos kas nori: juokas ne akmui, kaulų nesudaužys. Tamsta nemirsi dėlto, kad koks neišmanėlis pasijuoks. Juokis iš tų, kurie juokiasi iš tamstos. Kas juokiasi paskiau, juokias gardžiau. Jie labiau yra užsitarnavę pašaipos ir tamsta, tiesa, esi išminčius jų tarpe. Katras turėtų juoktis iš kurio? Ar kvailys iš išmintingo žmogaus, ar išmintingasis iš kvailio?

Ž I E D E L I A I

Baisioji Paslaptis.

Paryžiuje ant vienos bažnyčios laisviam prie durių per daug metų buvo matomas nepažįstamas elgeta. Jo pasielgimas, balsas ir budas reiškė gerą išsilavinimą. Iš po prasto švarko, kurį su pagarba nešiojo, blizgėjo atminimo kryželis. Iš tarpo kitų elgetų, kuriuos Bažnyčia priglaudė ir kurie gyveno iš aukų šis elgeta buvo išskiriamas. Buvo vadinamas Jonu. Jo gerumas prie aukų išdalavimo ir rupestis apie išven-gimą įvairių nesusipratimų užpelnijo jam visų prielankumą. Kas rytas nuo 25 metų Jonas sėdėdavo ant tos pačios vietos, o vienok niekas iš jo draugų nežinojo nieko apie jo praeitą gyvenimą. Tikrai tą pastebėjo, kad Jonas niekuomet neperžengė slenkščio į vidų bažnyčios. Pamaldų laike, kuomet rimtas, melodijinis vargonų balsas pritaria, tikinčiųjų giesmėms, tas elgeta su džiaugsmu būtų įjėjęs bažnyčios vidun, bet neturėjo drąsos ir tikrai verksmingomis akimis nuo savo vietos veizėjo į stebuklingą paveikslą didžiame altoriuje. Dažnai byrėjo jam iš akių ašaros. Gilus susigraužimas ir dideli sąžinės išmėtinėjimai supurtydavo tą vargingą sielą. Pirmais krikščionijos amžiais, ištikrųjų, paskaitytų jį dideliu prasikaltėliu ir atskirtu nuo Bažnyčios bendravimo dėl atgailos. Į tą bažnyčią kas rytas eidavo ant šv. Mišių jaunas kuni-

gas, vienos garsingos prancuzų šeimos ainy, kursai dalindavo gausias aukas vargšams. Jonas buvo jo numylėtu elgeta ir gausesnį gaudavo auką.

Vieną kartą prieš bažnyčią paprastoje vietoje nebuvo Jono. Kunigas Povilas neramus ieškojo senelio gyvenamos vietos, kolei atrado mažoje trobelėje ant menkos lovos gulintį ir sergantį. Kunigo akys pastebėjo didelį perteklių balduose, bet didelį vargą ir skurdą kituose daiktuose. Labai gražus aukso laikrodys kybojo ant menkos lovos, šalyp Kristaus figura iš dramblio kaulo nuostabaus darbo, du puikiuose rėmuose paveikslu, divonu pridengtu; prie menkos lovos stovėjo fotelius su gotikos braižiniais, o iš knygų tarpo kybojo maldaknygė su sidabro kliamrais. Kiti baldai buvo visiškai prasti. Kunigo pasirodymas atgaivino ligonį, todėl sušuko su dideliu džiaugsmu: „Ar, geradaris atmeni nelaimingąjį!“ — „Prieteliau, atsakė jam širdingai kun. Povilas, — kunigas užmiršta tikrai laiminguosius; ateinu sužinoti, ar ko nereikalauji?“

— Jau nieko nereikalauju, mirtis artinasi, bet mano sąžinė neturi ramybės!

— Tavo sąžinė? ar-gi turėtumei kokį sunkų nusidėjimą išpažinimui?

— Žmogžudystę, baisią žmogžu-

dystę, už kurią dariau per visą savo amžių nenaudingą atgailą; žmogžudystė, dėl kurios negali būti atleidimo!

— Žmogžudystę, dėl kurios negali būti atleidimo? Tokios nėra, nes Dievo gailėstingumas yra didesnis nekaip visi žmogaus nusidėjimai!

— Vai ne, geradari! dėl nedorėlio, kaip aš, apsunkintas didžiomis nedorybėmis nėra atleidimo.

— Tikrai yra, sušuko kunigas, abejojimas būtų baisesnis prasikaltimas, ne kaip žmogžudystė.

— Tad paklausk, dvasiškasis tėve: "Buvau sunumi neturtingo nuomininko, kur nuo vienos garbingos šeimos turėjo išnuomavęs palivarką ir dar vaiku budamas buvau paimtas į savo tėvų geradarių rumus. Buvau paskirtas kambariniu tarnu prie vyriausiojo sunaus. Nepaprasti mano gabumai, didelė pažanga moksluose ir mano globėjų gerumas atmainė mano pirmą paskyrimą ir pakėlė mane į raštininkus.

Pabaigiau 25 metus, kuomet kilo revoliucija; mano protas buvo suklaidintas anų laikų raštais, o didybė žeminama prigulminga padėtimi, vertė mane apleisti savo geradarių rumus ir bėgti prie revoliucionierių. Jei bučiau taip padaręs, bučiau tapęs nedėkingu, bet ne žmogžudžiu. Revoliucionierių maištai ir plėšimai greitai platinosi po visą provinciją. Mano geradariai, bijodami, kad nebutų paimti savo rumuose, atleido visus tarnus ir greitai viską sutvarkę, paėmę iš savo turtų at-

mintinus daiktus, leidosi į Paryžių ieškoti pasislėpimo.

Laikomas, kaipo šeimos narys, — iškeliavau ir aš su jais. Revoliucijos baisenybės visur platinosi. Vienas tik tai žmogus žinojo kur slepiasi mano geradariai, kuriems maištininkai atėmė visas gėrybes ir viską sunaikino. Tie nuostoliai mažai juos palėtė, nes patys buvo visi kartu pasislėpę ir ramiai sėdėjo, laukdami geresnių laikų ir pagelbos iš dangaus.

Tuščias buvo jų laukimas, nes buvo žmogus, kursai žinojo, kur jie slepiasi. Tasai žmogus buvo aš.

Tėvas, motina, keturios dukters nekaltos ir gražios, kaip angelai ir mažas dešimties metų vaikas, visi buvo sugauti ir į vieną kalėjimą sukimšti. Reikėjo tik tai mažos priežasties ar apkaltinimo, kad būtų nuteisti miriop. Bet viešasis skundikas negalėjo surasti nei jokios kaltės, kad tą garbingą ir labdarinę šeimyną pasmerktų. Atsirado išdavikas, kursai su jais turėjo artimus santykius ir žinojo jų mintis ir sumanymus, — tasai atrado nežymią aplinkybę jų gyvenime ir įskundė juos.

Tasai skundikas, melagingas liudytojas, tai aš!

Mirties ištarmė tapo paskelbta ant visos šeimos, išėmus tik tai vaiką. Nelaimingas našlaitis pasiliko, kad apverkus savo brangiausias tėvelius ir sesutes ir prakeikus jų išdaviką ir budelius. Nelaimingi, atsidavę ant Dievo valios, vieni kitus ramino ir laukė kalėjime savo likimo.

Paskirta mirties diena praėjo už-

mirsta ir butų išvengę giljotinos, jei ne tas žmogus, kuriam rupėjo gauti tų nelaimingųjų turtų. Jis tai nuėjo į teismą ir priminė apie užmirštuosius. Užtat gavo skundikas garbės "Piliečio" vardą. Tuoju buvo duotas įsakymas nukirsti galvas nelaimingiems. Tasai uolus išdavikas tai buvau aš! Vakarop prie žvakių šviesos vežimas vežė tą nekaltą ir garbingą šeimyną ant mirties. Tėvas, labai susirupinęs, laikė apsikabinęs dvi jaunesnes dukteris, o motina, uoli katalikė, glaudė prie krutinės vyrresnesias; visi kartojo maldas už numirusius. Išdaviko vardo, nors jie žinojo, nieks iš jų lupų negirdėjo.

Buvo jau vėlus laikas. Budelis, nuvargęs, pavedė savo darbą pagelbininkui, kursai gerai nesusipažinęs su tuo amatu prašė pagelbos praeivių. Tulas žmogus pagelbėjo, o tuo buvau aš!

Atlyginimui už viską gavau 300 aukso frankų ir tuos daiktus, kuriuos čia matai. Išpildžius paskutinį budelio darbą, norėjau paleistuvystėmis ir girtybe užtemdinti žiaurius atminimus; bet išleidęs auksą, mano darbų vaisių, apnyko mane bausis nusiminimas ir sąžinės išmėtinėjimai; niekas man nesisekė, niekur neatradau ramybės, koksai prakeikimas mane visur persekiojo. Palikau raišu elgeta, o gailėtingumas skyrė man vietą prie durių bažnyčios, kur daug metų prasėdėjau.

Tas savo nedorybes atsiminus, taip darėsi baisu ir biauru, kad nusiminęs nedrįsau niekuomet maldauti tikibinės pagelbos, nei jeiti bažnyčios vidun. Aukų, ypatingai nuo Jusų, tėve, tiek su-

rinkau, kiek paėmiau nuo savo ponų; štai jie...

Tie puikus daiktai, kuriuos čia, tėve, matai, tas aukso laikrodis, Kristaus figura, knygos, tie paveikslai yra paimti nuo nelaimingų mano aukų. O kaip mano atgaila buvo ilga ir gailėstis gilus, o vienok bejėgis! Ar manai, tėve, kad galiu tikėtis nuo Dievo pasigailėjimo?

— Mano sunau, be abejojimo; nors tavo nedorybės labai didelės ir jų aplinkybės baisios. Našlaičiai, kuriems revoliucija atėmė gimdytojus, šeimynas, supranta geriau ne kaip kitas žmogus tą skausmą, kokį iškentėjo tavo aukos. Viso gyvenimo ašaros tai ne per daug dėl apgailėjimo tokių nedorybių; vienok Dievo gailėtingumo išdas yra daug didesnis.

Tame laike kunigas atsistojo. Jonas-gi, kaip nauju gyvenimu atgaivintas, keliasi nuo lovos, puola ant kelių, šaukdamas: "Tėve, palauk, idant prie atleidimo apturėjimą nusikratyčiau nedorybių vaisių, paimk tuos daiktus, parduok, o pinigus maldžiu atiduoti elgetoms!" Paskui nuėmęs uždangalus nuo paveikslų, sušuko: štai mano geradarių paveikslai!

Tas reginys prikalė kunigą prie vietos, kur stovėjo ir suriko: tai mano tėvas! tai mano motina! Baisios katastrofos atminimas, žmogžudžio čia pat buvimas, šių visų daiktų reginys pripildė kunigo Povilo širdį tokių sopulių, kad apėmęs rankomis savo galvą verkė kaip vaikas, nes jo širdy jau atsinaujino kituomet padaryta žaizda. Elgeta

ant kelių parkritęs nedrįsta nei akių pakelti ant sėdinčio prieš jį teisėjo, kursai gali jį atmesti, užpelnyta bausme nubausti, bet neatleisti. Elgeta tuo tarpu puolė prie jo kojų, apkabino, ašaromis laistė ir nuo nusiminimo šaukė: “Mano Viešpats, mano Viešpats!”

Kunigas Povilas, neveizėdamas į žmogžudį, stengiasi prigesinti savo sopulį, o tas šaukia: “Taip, aš esmi toji baisenybė, tas žmogžudys, Tėve, tavo rankose mano gyvenimas ir mirtis!”

Pasakyk, ką turiu daryti, kad man atkeršytum?

— Aš atkeršysiu? vai nelaimingas!

— Ar neteisingai maniau, kad man jau nėra atleidimo? Žinojau, kad ir Bažnyčia mane atmes, kad mano gailestis, atgaila nieko negelbės ir kad man nėra

atleidimo! Ant tų žodžių karas kunigo širdyje tarp sunaus sopulio ir galios duoti išrišimą tuojau sustojo. Pasijuto esąs Kristaus vietininku, kryžių savo tėvų palikimų įteikė nusidėjėliui į rankas ir paklausė:

— Krikščionie, ar tavo gailestis yra tikras?

— Taip.

— Ar pripažįsti, kad tavo padarytos nedorybės yra baisios?

— Taip.

— Dievas, žmonių prikaltaš prie šio kryžiaus, tau atleidžia!

Elgeta ant veido gulėjo ant žemės prie kunigo kojų, tas-gi, ištiesęs ranką, davė išrišimą. Paskui norėjo ant kaktos padaryti kryžiaus ženklą, bet Jonas buvo be žado — mirė. **M. M. T.**

Tretininkų Žinios.

Pašaukimas.

Kartą Kristus ir Apaštalai ilsėjosi po medžiu. Prieš jų akis geltonavo platus kviečių laukas. Saulės spinduliai auksavo nunokusias kviečių varpas. Kur-ne-kur matėsi piovėjai — darbininkai renką javus. Kristus ilgai žiūrėjo į geltonuojančius kviečius. Pribrendę kviečiai Jam reiškė žmonių sielas: darbininkai — Jo kunigus, kurie darbuosis, vesdami sielas į dangų.

Kristus nuliudo. Atsigręžęs į Apaštalus tarė: “Piutis, tiesa, didelė, darbininkų gi maža.” Jis nutilo ant valandėlės, tartum norėdamas nutildyti savo verkiančią širdį, ir paskui maldaujančiu balsu vėl tarė: “Taigi, pra-

šykite piuties Viešpatį atsiųsti darbininkus į savo piutį.”

Piutis ir dabar didelė, darbininkų vis dar maža. Sielos, trokštą išgirsti Dievo žodį, šaukia kaip kitados šaukė šv. Povilą: “Ateik ir gelbėk mus!”

Šiandieną Bažnyčiai reikia daugiau kunigų. Visi mes tai gerai žinome. Visi norime praplatinti Dievo karalystę ant žemės. Visi pažįstame, kad daugiausia sielų būtų išganyta. Koki prakilnųs troškimai! Bet prie savo tų prakilnių šventų troškimų, turime prisidėti darbais, turime prisidėti prie išauklėjimo kunigų, kurie vestų sielas į dangų.

Visi galime prisidėti. Pirmiausia, žinoma,

motina, kuri išmokina savo vaikelį mylėti Dievą ir melstis už visus: tėvelis, kurs nuperka savo sunui pirmą maldų knygelę; brolis ir sesuo, kurie savo padoriu elgėsiu moko jaunesnį broliuką būti geru ir maldingu; mokytojai, kurie įkvepia į jauną širdį Kristaus dvasią; kunigai, kurie žodžiu ir pavyzdžiu paskatina berniuką būti kunigu; paskui draugai, pažįstami ir visi mes galime vienokiu ar kitokiu budu pagelbėti berniukui pasiekti kunigystę. Be kitų pagalbos berniukas ir su geriausiais norais neatsieks savo tikslą.

Jei Kristus jį pašaukė būti kunigu, pa-

dėkime jam pasiekti savo pašaukimą. Melskimės ir darbuokimės, kad Viešpats duotų daugiau kunigų. "Piutis, tiesa, didelė, darbininkų gi maža."

Kiekvienas kunigas per šv. Mišias meldžiasi už visus tuos, kurie jam padėjo atsiekti kunigystę.

Jei mes didžiuojamės padėję kam nors atsiekti aukštą vietą pasaulyje, kaip labiau galėsime didžiutis ir džiaugtis padėję berniukui atsiekti kunigystės luomą.

Melskimės ir darbuokimės, kad Viešpats duotų daugiau kunigų.

J. T.

Katalikų Pasaulys

ISPANIJA. — Tradicinė šv. Jokubo šventė, ispanų tautos globėjo, yra švenčiama labai iškilmingai, bet šįmet toji šventė buvo švenčiama net pora mėnesių, kadangi tai yra šventieji metai. Sulig senais papročiais į šv. Jokubo bažnyčią, Kompostela mieste, atsilanko kiekvienais metais arba patsai karalius arba jo pavaduotojas atlinkyti šv. Apaštalo antkapį ir bažnyčiai sudėti aukų vieną tukstantį auksinų kaip kad yra nuskyręs karalius Pilypas IV dar 1651 metuose. Kadangi patsai karalius šįmet negalėjo patsai nuvykti į Santiago de Compostela, tai pasiuntė savo antrąjį sunų infante Don Ferdinandą. Kunigaikštį sutiko labai iškilmingai. Lydimas aukštųjų dvasionių, trisdešimties kariuomenės pulkų atstovų su savo vėliavomis ir daugelio didikų, neskaitant jau tukstantinės minios, kunigaikštis atvyko į bažnyčią. Prasidėjo iškilmingos pontifikalinės Mišios. Kuomet prieita prie Offertorium, kariuomenės vyskupas, šv. Jokubo ordeno vytis, visų pulkų atstovai lydėdami prie antkapio, sudėjo savo aukas. Tuomet kunigaikštis perskaitė sekančią maldą: "Garbingasai Apaštale, šv. Jokubai, aš nusilenkiu prieš tavo antkapį,

nešdamas aukštųjų karalių aukas, kurie negalėdami patys atvykti asmeniniai dėl valstybinių reikalų ir net atsiųsti sosto įpėdinio Asturijos kunigaikščio, suteikė man tos didelės garbės atnašauti tas aukas šventųjų jubiliejaus atleidų metu. Kartu aš pareiškiu gilius dėkingumo jausmus, kurie pripildo mūsų valdovų ir visų ispanų širdis, ypatingai už pasisekimą Maroko laukuose. Laimink, garbingasai mūsų tautos globėjau, kad toji Ispanija būtų laiminga ir kad joje augtų ir bujotų tos trys meilės: tikėjimo meilė, tėvynės meilė ir karalijos meilė!" Arkivyskupas atsakė į kunigaikščio prakalbą tinkamais žodžiais ir iškilmingos apeigos tęsėsi toliau. Po apeigų buta didelių manifestacijų šv. Jokubo kartu ir Ispanijos garbei.

SUV. AMERIKOS VALSTYBĖS. — Iovos valstybės mieste Burlington šiomis dienomis mirė kun. Rosenfeld, tėvų benediktinų vienuolijos narys. Kun. Rosenfeld gimė ir savo visus mokslus išėjęs Austrijoje. Kadangi buvo žydas ir labai pamaldus, tai liko rabinu. Pasiekęs šito luomo, jisai mokėsi aukštose žydų dvasinėse mokyklose. Tasai aukštas mokslas atidarė jam akis. Jisai susirupino savo dvasi-

ne padėtimi. Po kiek laiko jisai priėmė katalikybę ir įstojo į tėvų benediktinų vienuoliją. Savo gyvenime daug gero padarė tikėjimo mokslui, nes žinojo žydų visus papročius, visą gyvenimą ir tokiu būdu suderino daugelį dalykų tikybinuose klausimuose, kurie dabartiniams katalikams nebuvo žinomi, ypatingai kaip žydai žiuri į Katalikų Bažnyčią ir kaip jie elgiasi su katalikais.

— Labai daug kalbama ir rašoma kaip laimingai katalikai gyven Suvienytose Amerikos Vlstybėse. Deja, taip paviršium tiktai atrodo. Bet jeigu pažiūrėsime giliau ir suskaičiuosime visus nekatalikus, kurie valdo tą šalį, tai mums kitaip toji katalikų laimė atrodys. Didžiausias Katalikų Bažnyčios priešas yra masonai. Jų užduotis griauti katalikų tikėjimą visur ir visiškai. Kur jie tiktai gali, ten jie taip ir elgiasi. Štai kiek tokių masonų šiaudie yra Amerikos valdžioje. Senate yra viso 96 senatoriai, kurių tarpe 65 masonai. Atstovų rmuose yra 435 žmonės, kurių tarpe yra 304 masonai. Iš 48 Amerikos valstybių tiktai 4 valstybės neišrenka masonus atstovais; 13 valstybių visuomet ir tiktai masonus išrenka. Višiausiame Teisme yra du masonu: Taft ir Van Devanter. Ministerių arba Sekretorių tarpe yra 5 masonai: Kellog, Davis, Work, Jardine ir New. Kalbama, kad prezidentas Coolidge nėra masonas. Tai būtų labai stebėtinas dalykas, kadangi visi Suvienytų Amerikos Valstybių prezidentai nuo Washingtono laikų, išskyrus tiktai vieną prezidentą Cleveland, buvo masonų draugijos nariai. Aišku kodėl anais metais New Yorko gubernatorius Smith nepateko į prezidentus, nors didžiama jo norėjo. Jisai yra katalikas ir todėl masonams nepageidaujamas. Ko galima tikėtis iš tokios valdžios? Ar pas mus Amerikoje dar ilgai bus "taip gera ir laiminga gyventi"? Ar nelaikas prisiruošti į kovą, kaip kad Meksikoje ir Rusijoje krikščionys, ypatingai katalikai, gina savo teises? Netolima ateitis atidarys visiems akis.

— Šiais metais sueina 700 metų nuo šv. Pranciškaus Azyžiečio mirties. Jisai minimas

katalikiškame pasaulyje įvairiais budais. Kiekvienas nori pagerbti tą šventą vyrą, kuris tiek daug gero padarė savo paprastu pavyzdingu gyvenimu. Šv. Pranciškus įsteigė trejopos rūšies vienuolynus: 1) vyrams, vadinamą pranciškonų, 2) moterims, vadinamą pavargėlių klarisčių ir 3) bendrą, žmonėms pasaulyje gyvenantiems, vadinamą tretininkų santvarą. Dabartiniu laiku, jau neskaitant kas buvo per 700 metų, jojo sukurtame darbe randame šitokius davinius: pranciškonų vienuolių pasaulyje randasi 18,753, kurie gyvena vienuolynuose arba jiems skirtose įstaigose; šitokių namų yra 1,728. Vienuolių tarpe yra 9,328 kunigai, 2,154 klerikų, 4,147 brolių ir 1,024 naujokai; kiti yra prisiglaudę prie vienuolijos. Pranciškonų mokyklose yra 6,000 mokinių. — Seserų, paprastai vadinamų pavargėlių klarisčių, yra 11,430. Josios turi 534 vienuolynus. — Tretininkų santvarkoje yra tinkamai įrengtų 17 vienuolinių skyrių; juose yra 831 vienuolių, gyvenančių 93 vienuolynuose. Moterų vienuolių yra 72,178, priklausančios prie 329 vienuolinių skyrių. Jos turi 5,350 namų. Tretininkų, gyvenančių pasaulyje yra 10,828 brolijos su 1,682,030 narių. — Pranciškonų vienuolijose šventųjų yra: — 30 kankinių, 1 daktaras-vyskupas, 2 vyskupu, 19 išpažintojų; viso — 52 šventieji. Palaimintųjų yra: 32 kankiniu, 2 vyskupu, 73 išpažintojai; viso — 107 palaimintieji. Klarisčių vienuolijos, šventųjų yra 5 mergelės; palaimintųjų 21. Tretininkų tarpe yra šventųjų 17 kankinių, 7 mergelės, 7 išpažintojai, 4 našlės, 1 atgailotoja; viso šventųjų 36. Palaimintųjų yra 28 kankinių, 4 mergelės, 11 išpažintojų, 7 našlės, 1 atgailotoja; viso išpažintojų 63. Aplamomis skaitlinėmis imant yra 284 šventieji arba palaimintieji, kurių tarpe yra 3 karaliai ir 10 karalienių.

Lietuvos Žinios

— Kaune 20 ir 21 rugsėjo įvyko savivaldybių atstovų suvažiavimas.

— Šančiuose siaurųjų geležinkelių traukinėlis nusivertė nuo bėgių. Garvežys apsvirtė aukštyn ratais ir prislėgė mašinisto pagelbininką Bekerį, kurį apšutino ir sulaužė rankas. Keleivių niekas nenukentėjo.

— Šiomis dienomis sulaikytas lenkų šnipas Vitkauskas. Atėjęs rinkti žinių apie mūsų kariuomenę.

— Musų vyriausybė kreipia kitų valstybių dėmesį į tai, kad iš lenkų pusės grėsia karo pavojus.

— Valstybės Kontrolė pradėjo revizuoti privačias organizacijas, ko pirmiau nebudavo. Revizija palietė iš visų kitų pirmiausia katalikiškąsias.

— Pasibaigė degtukų fabriku darbininkų streikas, kuriam vadovavo socialdemokratai.

— Bežaisdamas S. V. 11 metų vaikas įšovė į prof. Bučio kambarį, kur jis dirbo. Kulka nieko nekludė.

— Valdžia nusistačiusi prašalinti iš Lietuvos jezuitus. Vienam jų, Vokietijos piliečiui, atsisakė pratęsti gyvenimo laiką Lietuvoje. Vyriausybė ketina remtis senais rusų įstatymais, kuriais svetimšalis kunigas gali gyventi tik vidaus reik. ministeriui sutikus; o mūsų vid. reikalų ministerija griežtai nusistačiusi neleisti. Argi Valdžia užmirštų kad yra pas mus savo Konstitucija, kuri apsaugoja tikybos ir jų atstovų teises?

— Musų vyriausybė sutiko vesti derybas su Prancuzų valdžia dėl išgabenimo mūsų darbininkų į Prancuziją laukų darbams. Pernai buvo negera duoti smaugti mūsų darbininkus, o šiemet gera.

— Lenkų švietimo organizacija "Pochodnia" reikalauja Švietimo Ministerio pašalinti iš lenkų pradžios mokyklų 6 mokytojus, nors jie puikiai moka lenkiškai ir yra pavyzdingi. Be to, reikalauja atidaryti 13 naujų lenkiškų

mokyklų. Vis bus arčiau Lenkijos.

— Marijavitų kunigas Tuluba pradėjo Kaune ir apielinkėje laikyti prieškatalikiškas paskaitas. Mat drumstame vandenyje visi pradėjo žuvis gaudyti.

— A. Endziulaitis, buvęs vid. reikalų ministeris traukia "Šiaulių Naujienas" teisman už šmeižtus.

— Dvi maldininkų procesijos, viena eidama į Šilavą, kita grįždama, susitiko ant tilto per Dubysą. Tiltas neatlaikė ir maldininkai iš trijų sieksnių aukščio nukrito žemyn. Du kunigu ir daug žmonių susižeidė.

Vilkaviškio žinios. Padarius remontą vadinamiems Napoleono rumams, iš Mariampolės persikels čia vyskupai, kurie tuose rumuose apsigyvens. J. E. vysk. M. Reinys jau čia apsigyveno. Šį sekmadienį, 12 rugsėjo, vysk. Reinys sakė pamokslą katedroje, ragindamas vengti puikybės ir persiūti nusizeminimo dorybę. J. E. vyskupas savo gražia, patraukiama kalba padarė žmonėms gilus įspūdžio.

Mirė du invalidu. Brazavas (Kalvarijos v.) Čia mirė šio kaimo du invalidu. Pirmas Kukis, turintis 85 met. dalyvavęs Rusų-Japono kare, liko sunkiai sužeistas, kulka liko kojoje. Nuo to laiko jis vaikščiojo mažai, dirbti visai negalėjo. Antras A. Zuzavičius 27 met. dalyvavęs Lietuvos armijoje, (1920) metais mušiuose su lenkais tapo labai sunkiai sužeistas ir patekęs lenkams į nelaisvę. Pasirodė, kad kulka perlindo per krutinę. Lenkų nelaisvėje prabuvo 9 mėnesius kol šiek tiek pasveiko, bet daug nustojo sveikatos. Paskutiniu laiku buvo vedęs ir gavęs kaipo karys žemės, bet visai pradėjo jaustis blogai, ir 24 rugs. mirė, palikdamas žmoną ir mažą dukrelę. Abudu invalidai buvo aprūpinti Šv. Sakramentais. Palaidoti Brazavo kapuose.

Žvalgosi. 25 d. rugsėjo ties Mariampole skraidė orlaivis, kuris nulėkė link Kalvarijos. Ar tik ne lenkų? .. "Šaltinis".

MUSŲ DARBAI

Katalikiškoji spauda.

Viena pasaulio didžiausių galybių yra spauda. Ten kur nepasiekia kalba ar kardas, dažniausia pasiekia laikraštis. Spusdintas žodis valdo žmonėmis daugiau negu kokia nors kita jėga. Todėl josios likimu tenka uoliau susirupinti mūsų visuomenės vadams. Lietuvių išeičioje Amerikoje du trečdaliai yra katalikų ir vienas trečdalis netikėlių. Palyginę spaudą, pamatysime, kad katalikų spauda, sulyginamai, yra mažiau išsiplėtusi negu netikėlių. Ką tai reiškia? Tai reiškia, kad katalikai žmonės, vieton palaikyti savo spaudą, savo kruvinai uždirbtu skatiku remia prieštikybinių spaudą, mūsų visuomenės vadai katalikiškosios spaudos plėtimu nėra užtektinai susirupinę.

Šv. Tėvas Leonas XIII pasakė, kad veltui statyti bažnyčias, kurti mokyklas ir organizuoti visuomenę, jeigu užmirštama katalikiškoji spauda. Visą tą milžinišką darbą prieštikybinių spauda gali nušluoti. Ir kataliko yra viršiausia pareiga katalikiškąją spaudą remti. Visi lietuviai katalikai teturi tiktai vieną savo dienraštį Amerikoje. Kiti laikraščiai — savaitiniai ir mėnesiniai daugiau tarnauja savo organizacijos reikalams negu plačiai visuomenei. Visų tų laikraščių tarpe turime tiktai vieną savaitinį laikraštį savo tikybos reikalams ir tasai teturi tiktai keleta tukstančių skaitytojų, kuomet lietuvių katalikų Amerikoje yra į pusę milijono žmonių. Kur proporeija!

Prisimindami šituos davinius, "Laivo" leidėjai susirupino laikraščio praplėtimu plačioje visuomenėje. "Laivas" yra geras laikraštis; negalima sakyti, kad jisai būtų visiškai tobulas. Kuomet jisai turės daugiau visuomenės paramos, tuomet galės ant ko atsiremti. Turėdamas užtektinai lėšų ir išsiplėtimo, jisai galės būti turtingesnis, įvairesnis ir įdomesnis. Vienas ar keleta žmonių vienam laikraščiui tų visų skaisčių ypatybių ir prie geriausių norų

negali suteikti. Čia reikalinga visa remėjų kariuomenė — globėjų ir platintojų.

Mes tikime, kad "Laivui" globėjų netruks. Jį myli ir remia didelė mūsų visuomenės veikėjų dalis, tiktai nebuvo iki šiam laikui susirupinta jojo praplėtimu. Čia reikėjo imtis iniciatyvos patiems laikraščio leidėjams. Taip ir padaryta. Pasitarę "Laivo" leidėjai nutarė visose mūsų kolonijose įkurti "Laivo" agenturas. Tokia agentura tai nėra jokia įstaiga, bet tiktai vienas ar keletas asmenų, kuriems katalikiškos spaudos reikalai yra arti širdies.

Kadangi kiekvienas žmogus yra vertas savo darbo užmokesčio, tai jiems bus teikiamas, kaip ir seniau tai daryta, atatinamas atlyginimas. "Laivo" prenumerata metams kainuoja du doleriu. Pusantero dolerio eis administracijai ir pusė dolerio liks agentui. Taigi šiuomi ir kreipiasi "Laivo" Redakcija ir Administracija į plačią visuomenę, ieškodama tinkamų žmonių paimti pas save minėtą "Laivo" agenturą kolonijoje. Šiais reikalais kviečiame kreiptis tiesiog į "Laivo" Redakciją sekančiu antrašu: Marian Hills, Hinsdale, Illinois. N.

Marijonų Remėjai.

Barbora Milmontienė, Chicago Heig. Ill.	3.00
Ona Leliugienė	3.00
Adomas Leliugas	3.00
Pranciška Šležienė,	3.00
Anastazija Steponaitienė,	3.00
Kun. J. Židanavičius, Amsterdam, N. Y.	5.00
Amsterdam bažnyčioje surinkta aukų	24.00
Ona Koncevičiūtė, Amsterdam, N. Y.	
(žada \$50.00)	5.00
Jurgis Tamošaitis	3.00
Antanina Kazlauskaitė	2.00
Jonas Varnas	3.00
Aleksandras Kisielius	3.00

Visiems Marijonų Kolegijos Remėjams ir Aukotojams Remėjų Centras taria nuoširdžiausią ačių.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — “Laive” sakoma, kad protestantai neturi išpažinties Sakramento ir todėl negali būti užtikrinti nuodėmių atleidime, nors ir atgailą darytų. Bet ir katalikas, jei neturi gerų norų nei gailėsio, tai negali būti užtikrintu vien išpažinimu. O kas dėl paties išpažinimo, tai durnas daiktas suskaičiuoti, kad pasakius kiek teisybės.

Vargšas iš Rochester, N. Y.

ATSAKYMAS. — Ką Tamsta supranti, kuomet sakai “neturi gerų norų”? Jeigu jisai nenori išpažinties gerai atlikti, tai žinoma, kad jinais nėra gera. Jeigu jos nemoka gerai atlikti, išpažintis yra gera, nes žmogus ir nemokėdamas nori ją gerai atlikti ir toji intencija padaro jo išpažintį gera. Jeigu gi žmogus nesirupina išpažinties gerai atlikti, tai čia jau reikia būti atsargiau, kad lengvai nuspręsti ar toji išpažintis yra gera ar bloga; visa priklauso nuo žmogaus noro ir jo intencijų ir pagaliau nuo tikslo — kam jisai eina išpažinties, jeigu nesirupina jos gerai atlikti? Jeigu šitas jo noras ar tikslas blogas, išpažintį padaro bloga. Bet jeigu tiktai yra netobulybė, tai išpažintis yra gera ir pilnai sėkminga, nes tame ir svarba, kad išpažinties Sakramentas atleidžia nuodėmes ir netobuloje išpažintyje, reiškia tokioje, kokioje žmogus neturi tobulo gailėsčio už savo nuodėmes. — Kas dėl išpažinimo manyti, kad yra neprotinga suskaičiuoti savo visas nuodėmes, yra klaidinga. Reikia išpažinti tiktai savo mirtinas nuodėmes. Sąžinė jam tuojuo nurodo jo mirtinus pasielgimus,

Jeigu žmogus to nenuspėja, tai jo sąžinė yra nesveika. Toksai žmogus yra patsai nelaimingas ir padaro nelaimingu tą kunigą, kuriam tenka jo išpažinties klausyti; kartais turi nukęsti nuo tokio žmogaus ir visi kiti, kuriems tenka su juo gyventi. Žinoma, ligonis neatsako už savo darbus, jeigu nesugeba juos sutvarkyti. Bet sveikas žmogus lengvai gali padaryti gerą sąžinės sąskaitą ir atlikti gerą išpažintį. Jeigu kartais ir užmirštų kokią nuodėmę, tai toji nuodėmė jam yra Sakramente atleista. Tiktai tyčiomis slepiama nuodėmė išpažintį padaro šventvagiška.

KLAUSIMAS. — Kas yra per vieni šventųjų metų atleidai? Ar jie kuo skiriasi nuo kitų atleidų?

M. L., Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. — Šventųjų metų atleidai yra visuotiniai atleidai, kuriuos šv. Tėvas suteikia tikintiems tam tikromis sąlygomis šventųjų metų laiku ir kurie, palyginant su kitais atleidais, yra apdovanoti gausiomis malonėmis. Šitie atleidai yra iškilmingiausi, tikrausi ir turtingiausi iš visų Bažnyčios teikiamų atleidų. Tai iškilmingiausi atleidai, kadangi jie yra paskelbti didelėmis iškilėmis viso pasaulio tikintiems. Yra tikriausi, kadangi tuo laiku atgailos dvasia giliausia pasiekia tikinčiųjų sielas; pasididina uolumas maldose; daugiau gerų darbų tuo laiku atliekama. Yra turtingiausi, kadangi Bažnyčia šiuo laiku atidaro savo turtus visų tikinčiųjų naudai. Jos vienintelis troškimas — kad tikintieji naudotų-

736

I A I V A S

si visomis jiems teikiamomis malonėmis ir kilti aukščiau dorovėje ir krikščioniškoje tobulybėje.

KLAUSIMAS. — Ar užtenka velykinės išpažinties, kad žmogus galėtų įgyti šių metų jubiliejaus atlaidus?

J. K., New York.

ATSAKYMAS. — Neužtenka. Kas

nori įgyti šių metų jubiliejaus atlaidus, turi atlikti dar ir kitą išpažintį ir priimti Komuniją, kad galėtų įgyti minėtus atlaidus. Jeigu jisai norėtų kaip šv. Bažnyčia kad leidžia, du kartu tuosius atlaidus įgyti, jisai turi du kartu eiti prie šv. Sakramentų, neskaitant velykinės priedermės.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jie jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tikslai dėka TRINER'S BITTER VYNUL. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo: "Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė." Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laiškų mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiariskumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, neriškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Apgr.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą

"DRAUGĄ"

"Draugo" kaina Lietuvon tik
\$6.00 metams.

"DRAUGAS"

2334 So. Oakley Ave.
CHICAGO, ILL.